

NÉPAKARAT

Előfizetési árak:

Egész évre 96 K; Félévre... 48 K,
Negyed „ 24 „ Egy óra... 8 K.

Kiadja: a Magyarországi Radikális Keresztényszocialista Párt.

Felolvas szerkesztő:
FRANKE JÁNOS.

Társzerkesztő:
WÄGNER ANTAL.

Egyes példány ára 1 korona.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, Baross-utca 48, földszint 2.

Testvér,

az idő már nagyon eljárt! Tegnap este, amikor hazafelé cipeltem a nyomorúságodat, amit még a kommunisták sem kommunizáltak el tőled, nem vetted-e észre, hogy mennyi falevél hever az úton, mennyi bánat bámul ki az emberek szeméből és hogy nagyon hideg őszi szél fúj és hogy nagyon egyedül — magadra maradtál!

Jön a tél! Ugy-e hogy fázol előre is tőle! Már a gondolatától is összebgyombold rossz felöltődöt és amikor hazamégysz, két fokkal hidegebbnek tűnik fel a szobád. Testvér, mi nem fogunk nesztelen szánkón sebes iramban átsuhanni a Stefánián, nekünk nincsenek pöttön-kicsi zörgős paripáink, nekünk a tél nem hoz káprázatos bál estét, sem színházi illúziókat, sem szilvkinbundát, sem korcsolyaversenyt gyerekevetéses jégpályán! Testvér, felénk csak a Gond nyújtja hideg kezét a közeledő téltől és kérdi fáradásig — mint egy hivatalos jövevény: van-e jó meleg ruhád? van-e szened? van-e... Istenem, ugy-e hogy semmi nincs! Magadra maradtál a nagy aratás után, mint egy bogáncskóró a tarlón, amelyet a szél tetszése szerint fúj ide-oda. Testvér, mi együtt számoltunk le a halállal a Doberdón, szorongó szívvel együtt lestük, hogy hová fejlődik a kommunizmus örülete és most megint együtt vagyunk, szorosán, kéz a kézben és most ne veszítsük el egymást! Gyere, hadd öleljelek a szivemre és panaszoljuk ki egymásnak magunkat! hiszen olyan jó, ha az ember könnyíthet a lelken és érzi hogy van egy édes testvére, — a Népakarat...

Le akarták gyilkolni a nemzeti hadsereg tisztjeit.

Nagy boiseviki aknamunka. — Zsidók vesztegették meg és bérelték fel a csőcseléklet a gyilkos merényletre.

(Saját tudósítónk jelentése.)

Amíg bizonyos „elemek” óriási grammofon-lemezzel telekürtölik a világot a „fehér terror rémtetteiről” csak azért, hogy a keresztény és nemzeti magyar kormányt diszkreditálják és helyzetét megnehezítsék, holott Horovitz amerikai ezredes már régen megállapította, hogy a kanális-sajtó rút patkányainak üvöltése nem egyéb közönséges tendenciózus hazugságnál és orvtámadásnál — addig „ők” az anarchia pájeszes rongyszedői még most is, a jogrend és törvény uralma alatt nem átalják sötét aknamunkával a békés életet felfordítani és feszült viszonyt — a magyarság minden nobilitása dacára — még jobban kiélecsíteni. Csak természetes, hogy ilyen körülmények között nem lehet szó semmiféle „kézfogásról”, semmiféle „megalkuvásról” — mikor vendégszeretűnkért a ghetó gyilkos kését akarják szívéinkbe mártani. Mert ezek után — amikről lent beszámolunk — nem marad más hátra számunkra — minthogy a következtést a magunk — a keresztény magyarság számára levonjuk.

Nagykanizsán — a megszálló csapatok kivonulása után — a magyar nemzeti hadsereg tisztjei ellen aljas merényletet akartak elkövetni a zsidók. A volt vöröskatonákat pénzzel vesztegették meg, hogy rábírák őket arra, törjenek be a „fehérek” kaszárnyáiba, gyilkolják le az összes „fehér” tiszte-

ket, a nemzeti hadsereg katonáit hívják fel csatlakozásra és kiáltásuk ki azonnal a tanácsköztársaságot. A terv azonban kudarcot vallott a nemzeti hadsereg tisztjeinek éberségén. A tisztek ugyanis megtalálták az egyik összeesküvő zsidónál az egész tervre vonatkozó iratokat. Az erre lefolytatott erélyes nyomozás során sikerült az összes vezetőket elfogni és

a nagykanizsai ügyészség fogházába szállítani. A többi összeesküvő gaz cinkosok kézrekerítése érdekében az egész karhatalmat mozgósították és órák kérdése, hogy mindegyikük lakat alá kerül.

Eddig a jelentésünk.

De mit szól most ehhez a vérig sértett keresztény magyarság?! Mit!!!... Δ

Gyűlés vagy cirkusz?

Vigadások a Vigadóban. Gyűlés, amely a Vigadótól a budai hegyekig tartott.

(Saját tudósítónktól.)

Szinte mértani pontossággal ki lehetett számítani, hogy Nagy Gyuri és Lovászy, ez a két szerelmes, előbb-utóbb egymás kebelére borul: „végre egyedül” csatakiáltással. Hogy az idillikus légyottot tapintatlan idegenek megzavarták, arról mi persze nem tehetünk. Meg aztán Lovászy, a kis csapodár, meg sem jelent a rendezvounzon, pedig a karlsbadli szépségverseny hajdani győztese milyen turbékólón várta!... Erre a gyűlésre mind a két tábor felkészült érvekkel, okokkal és botokkal egyaránt. Löversenyeken a királydíj lefuttatásakor szokott ilyen pattanásig feszült izgalom lenni, mint amilyen ezt a gyűlést megelőzte. A gyűlés 3 órára volt hirdetve, de már kettőkor fakasszemet néztek a táborok. Egyik felől a komoly, keresztény elem, a „Friedrich-pártiak”, másik felől a Nagy Gyuri—Lovászy—Garami—Ugron konzorcium jellegetes orru bajnokai várták visszafojtott indulattal a történeteket. Végre a mi sörényes Gyurink — még mindig a régi szép fiu — serényen megjelent és ezzel a szikra kipattant. Harsogó „éljen”, „éljen”, „éljen” (Nagy György az ünnepeltség frenetikus megnyilatkozásától már már zavarba jött) „éljen”, „éljen” — Friedrich! Erre egy kissé lehűlt. Most aztán az ő pártja, a kis galíciai csemeték kezdtek rá: „éljen Garami, éljen Nagy György (Nagy György nagyon boldog lehetett ettől!) éljen a szociáldemokrácia!” A tulsó oldalon rázendítettek a himnuszra; a hajdan csattogó fogu kuruc vezér uj-kurucái pedig az internacionáléra („Gyuri, Gyuri hova lettél! Szép híredből de ki estél!”). Ezt a macskazenét aztán pofonok csattogása, botok koppanása játszotta alá, mintha egy operai orkeszter dolgoznék bámulatos betanítással. Ebből az emlékből maga a vezér is eltett egy gummibotot valót. Ezzel aztán meg is kezdődött Zalán, akarom mondani Nagy Gyuri futása. Hogy a nyáj nem hagyta vezérkolompósát, sőt jó példává futólépésben előljárt, az már magától értetődik. Ez az üldözés tartott egészen a budai hegyekig. Oh, ha ezt a „csuf-ságot” megtudják „odahaza” Kászonban, hiába megy a „mi Gyurink” „szolokolni” Góbéországba, hiába fal konglomerátot a nép előtt, hiába ígér neki „kis üstöt!” (Kiváncsi vagyok a pestieknek mit ígért volna: nagy üstöt vagy ezüstöt), vagy egy szépségversenyt, amelyen az összes lipótvárosi „delnők” megkapnák az első díjat,

még azok is, akiknél a molettség 150 kilónál kezdődik, hála a jó Ibbamájnak) „oh, hogy ez a csufondárosság megesett”.

Persze Nagy György is szerepel, akar mindenáron és kicsiny, de felkelten csapatából megalakította az önjelölt pártot. Nem kell komolyan venni Nagy Gyurit! Nem ez az első politikai „balhé”, amit ő csinál. Gusztus dolga, ha valaki a *kuruc kacagányt a kaffinnal cseréli föl*. Az Isten is védje, óvja, ha jól érzi magát benne!

Mert kikből is rekrutálódnak az ő „emberei”. Fialat zsidógyerekekéből és rovoitmultuakból. A nagy tumultus lehangosabbjaiból egy pártat előállítottak a főkapitányságon: az egyik egy négyszere-sen büntetett előéletű egyen volt; a másik egy zsidó gyerek, a harmadik is, a negyedik is, akik sírni, bőgni kezdtek, amikor csak be is kísérték, de a „lámpavasra Friedrich-et”, „éljen a kommunizmus”, „éljen Garami”, „éljen az internacionálé” lehangosabb csahosai voltak. A nyáj megtalálta pástörát. Ha még egy eszmének fanatikus hívei volnának, ha még volna bennük önértzet és gerincesség és büszkén a mellükre ütnének és mondanák: „igenis zsidó vagyok”, rendben van, ezt tisztelni lehetne. De hogy a politikai felelőtlenség köpenyegé alól izgassanak és uszítsanak jóhiszemű embereket, ez már botozni való. Ne kunyerájanak tehát, amikor szorul a kapca: „*jaj kérem én éppen be akartam iratkozni a keresztényszociálistákhoz*”, jaj kérem „*én éppen holnap akarok kikeresztelkedni*...” Ez már neveléses. Ha valaki valamit tesz, férfiasan vállalja a következményeit. Vagy talán Nagy Gyuri valamelyik csecsemő-egyesületnek az elnöke? Ezt nem is tudtuk. Gratulálunk.

„Kár, kár vala Nagy Gyurinak
Ilyen nagy vitéznek lenni, árutónak”

(Egy öreg székely, aki még a nyergestetői beszéden is ott volt.)

U. i. Ödvözöljük Ugron bácsit is. Legközelebb sorra kerül.

Betyártempó.

Minősíthetetlen az a perfid tempó, amellyel a vörös „Jakabszava” ismét ámitja az „osztálytudatos” proletárokat. Ugy ír, mintha nem ugyanaz a „Jakabszava” lett volna vérbetűs *terrorista lap csak két hónappal ezelőtt*. És most folytatja ott, ahol aug. 2-án elhagyta. Ugy ír, mintha előakarna készíteni azt az újabb vörös világot, melyről a megbukott *Kun Béla* a szovjetben tartott utolsó beszédében vonagló zokogás közt ezeket a zárószavakat mondotta: „ha majd eljön az ideje, egy *érettebb* proletáriátussal fogják megkezdeni a *nemzetközi proletárforradalom* új fázisát.”

Ezt az időt akarja gyorsított eljárással közénk varázsolni a a Jakabszava, ez a bolsevizmus-

csökevény, mely oly sok ezer derék magyar munkás gondolatvilágát vérvörösbe vont a ezzel katasztrófát zúdított a nemzetre.

Jakabszavák törekvései dacára, nagy lelki megnyugvásul szolgál nekünk az a tény, hogy a vörös szociálisták minden téren kezdő erőteljesen visszazoritani a *fehér szociálisták*, amely a világ csikorgó tengelyét a keresztény szeretet és igazság olajával öntözi, hogy ismét emberhez illő élet legyen a földön. Érthető, hogy a „Jakabszava” haligat a keresztény eszme diadalmas térhódításáról, sőt egyszerűen letagadja azt. De a világ szociális berendezkedése nem a Jakabszava és az orosz zsidó forradalmárok óhaja szerint alakul...

tehát csak divat, mely amint jött, oly gyorsan el is múlik, akkor „zajosan” téved, ahogy az ő hitsorsosai szokták mondani. Megértjük: persze nehéz ebbe bele nyugodni a ghettoak, de hát az az ő bajuk. Itt még egyszer zsidó-uralom nem lesz, akkor sem, ha az az egyenlő polgári jogoknak, demokráciának, liberalizmusnak, progresszivitásnak és mit tudom én milyen más izmusnak képében akar is jelentkezni, akkor sem, ha ezért a ghetto és lapjai a reakció vádját válik is szemünkre. Akár realitás a mai irányzat; amint Weiszfeld ur állítja, akár nem az, az nem változtat azon a tényen, hogy ezen irányzat mögött az oszlatlan keresztény magyar közvélemény áll, azt kívánva, sőt követelve.

A 95%-nyi magyarság nem fogja tűrni tovább az 5%-nyi

zsidóság diktaturáját. Hogy ez reakció? De hiszen kérem tudhatják a fizikából: minden akció reakciót szül. Az akciót pedig a Weiszfeld ur egyáltalán nem tisztelt hitsorsosai indították meg az első perctől kezdve, hogy őket befogadtuk és folytatták „liberalizmuson”, „demokrácián” és „progresszivitáson” keresztül, amíg egy bolsevizmusnak nevezett zsidó-impériumig juttattak el bennünket. Hát mi ezen az uton tovább nem haladunk, bármennyire is ezt kívánna a „haladás szelleme” és bármily hangosan harsogja is fülünkbe Weiszfeld ur, hogy reakciók vagyunk. Egyenlő jogokat, demokráciát mi is akarunk, de csak olyat, ami nem jelent rendszeres hadjáratot magyarságunk és keresztény morálunk ellen, hogy judaizmust ültessen a helyére.

Weiszfeld ur harcot hirdet. Ha tovább haladunk — aszongya — eddigi utunkon, akkor szembe találjuk magunkat „velük”. Hát ezt a harcot mi álljuk és nem ijedünk meg Weiszfeld ur fenyegetésétől, hogy „jaj annak, aki hátra akar szoritani bennünket” — értsd a zsidókat. Pechje van, mert mi éppen ezt akarjuk. Elég sokáig szoritottak hátra minket „ők”. Weiszfeld ur hitsorsosai, amíg most végre kinyílt a szemünk és tisztán látjuk, hogy ez a harc a végső — ahogy ők énekelték — magyarság és zsidóság között: kiegyezés itt lehetetlen, visszavonulás nincs: ez harc és leszámolás.

Azt pedig, hogy ők, ha kell, akár fegyverrel is ellenállnak, nem újság nekünk, csak *szere nyen figyelmébe ajánljuk a kormányának tudomásulvétel végett*. Mi tudomásul vettük...

Kocsma előtt.

*Nyomornak, bűnnek fészke, ágya,
Készegnevelő, magyar átok;
Régi erkölcsök kerítője,
Hazapihenők utvesztője...*

Jaj, én mindent látok.

*Rabszolgapénzek Zubbeusa,
Öröm-csaló kaftános zsarnok:
Valahol sírnak az asszonyok
És éhes gyermekcsoport zokog.*

Jaj, én mindent hallok.

*Fekete arcok vihogása,
Zsidó bitangság, magyar átok!
Hazaáruló söpredéknek
Ahol öröm-tervei égnék...*

Jaj, temetést látok.

Sugar Béla.

A bolhaszinház előadásaiából.

Öles betűkkel hirdette egyik ujra üzembe helyezett zsidó maszlaggyár (Népszava), hogy 10-én Budapestben óriási tömegeket vonultat fel és a munka-alkalom megteremtése céljából demonstrációt rendez. A munkásság azonban komolyan, impozánsan elmaradt azok mellől, akk az utóbbi időben annyiszor becsapták. Így az egész gyűlés nevéstégesen gyerekes és zsidó volt és a legalap-sabban rácafolta a szociáldemokráta pártra. Mindössze — beleszámitva a tekintélyes román karhatalmat és az arra közlekedő villamosok kalauzait és utasait, volt 10 ezer ember. És pedig;

Nagykoru zsidó (mindig munka nélkül)	5000
Kiskorú zsidó	1500
Rendező (az is zsidó)	550
Munkás (az országháztéri utcáprók akadályoztatva munkájukban odafigyeltek)	5
Ébredő magyar	40
Hozzá a karhatalom és a jóakarát: összesen 10 ezer.	

Ezek úgy helyezkedtek el, hogy lehetőleg sokat mutassanak. Móric, a jerek a Schwartzéktól (13 éves) lovaglólülésben helyezkedtek el az orszánon. Uralta a teret s később sem adván fel pozícióját, közbeszólásaival határozottan irányította a gyűlést. A teletitérhez hasonló gyülekezet Peyer e vtárs szavaira kissé lecsendesült. Peyer beszélt, hosszán, mindenről, még a munkanélküliségről is beszélt volna, de erre nem kerülhetett sor, annyira kellett szidnia Friedrich-et. És zsidó is. Ki okozta a háborút? Friedrich (Le vele! Abcug!) (oroszlánlovag Móric: le vele!) Háboru előtt a s olgábró ur zsarnokoskodásának oka Friedrich. (Le vele! Abcug!) A fehér pénz miatt ki felelős? Friedrich. (Le vele!) „Ezek az urak” — mondta. — (Felkiáltások: „Nincsenek urak! Gazemberek, nem urak. Móric az oroszlánlovag: Reta, urak, cigarella, van még egy pár darab! Gyöngye a szovjet!) „És hogy 1918 okt. 31-e után nem kezdődött meg a termelő munka” (itt zavarba jött). Érezte, hogy most jön a zsidók szereplése, de nem akart hazulról elbeszélni, rosszatsejtőleg Móricra nézett, aki mentőtülként ordította el: Éljen Grün Száli a Garamiékkel!

Egetrázó üdvívalgás! Éljen, ugy van! 5 percig . . . ! (Ő az a Garami Grün Száli, aki jelenleg Prágában van s mint jólértesült forrás tudatja a Népszavával, hogy Friedrich buzik.) Ez alatt mindenki elfeledte október 31-ét, sőt még a március 21-ét is. Peyer különben ugy a maga, mint a szociáldemokráta párt nevében igen szerény volt. Míg Friedrich tetteit folyton hangoztatta, addig egyetlen szót sem szölt arról, mi is történt március 21-től aug. 2-ig. A kommunizmusról sem tudott semmit, de megígérte, hogy „igenis, ma is nemzetközies vagyunk”.

* * *

Kedves Peyer elvtárs! Mondja, meddig fog még izgatni a kereszténység ellen? És mondja: meddig akarják még bolondítani keresztény munkásestevéinket? És végül joggal kérdezzük mi keresztények: „*Ono usque ta dem abutere* — *patientia nostra?* Már nem sokáig!!!

Böhm Vilmos hadsereget szervez Magyarország ellen.

Megbízható forrásból vesszük az értesítést, hogy Böhm Vilmos — a többszörös katonaszökevény — a néhai vörös zsidótanácsköztársaság volt főparancsnok-elvtársa — akinek a Peidl-kormány jóvoltából sikerült az igazságszolgáltatás sujtó keze elől elmene-külni, — most tárgyalásokat folytatott a nemzet rossz szellemével, a bolsevik-mágnás Károlyi Mihállyal, *Kohn-Kunfi* Zsigmonddal — az intelligencia hóhérával — és *Grün-Garami* Ernő bócherfiókéval és nagyban licitáltak a szegény magyar nemzet bőrre. Böhm Vilmos — a mániakus-bolsevik — belépett az osztrák védőrségbe és a hadügyminiszter kinevezte az Ausztriában elérhető legmagasabb tisztirangba — alezredessé, hogy az osztrák védőrség élén megszállhassa Nyugatmagyarország azon területét, amelyet az entente Ausztriának ítelt, azután kikiáltatja Bécsben is a proletárdiktaturát és katonai operációt indít nemcsak Nyugatmagyarország megszállására, de *Budapest elfoglalására is*.

Ime! a keresztény magyarság újból láthatja, hogy a . . . szalonkabátos kapcabetyárok újból képesek megint rablógyilkosokkal szövetségre lépni, csak hogy a keresztény kulturát rombadöntsék és a kereszténységet újból agyonfojtsák.

Hát csak jöjjön még egyszer hozzánk Böhm Vilmos! Várjuk!
De nem lesz benne köszönet! △

Indiszkrét kérdések.

Megfelel-e a valóságnak az az általánosan kolportált hír, hogy a „Népszava“ diszbandériummal fogja fogadni a „Horthy-legényeket“?

*

Igaz-e, hogy sem Lovászy, sem Garami, sem Vázsonyi nem akarnak miniszterek lenni és hogy ezt csak a rossz nyelvek híresztelik róluk?

*

Miért nem szeretnek a munkásvezérek dolgozni? És miért csak „vezérelni“?

*

Igaz-e, hogy Peyer „elvtárs“ annyi gerstlit és tökkáposztát evett a proletárdiktatura alatt, mint a többi proletár?

*

Mondja kedves Lovászy: a zsidók ragaszkodnak olyan nagyban magához, vagy maga a zsidókhoz?

*

Igaz-e, hogy Garami visszafizette már azt a — 100.000 kroncsit?

*

Mondja maga aranyos Roboz, hogyan értelmezi azt a mondását: „Ijeszek én még diszkeresztény!“ Csak nem Magyarországon tesszik gondolni?

*

Igaz-e, hogy a „Népszava“ egész szerkesztősége ki akar keresztelkedni?

*

Igaz-e, hogy Kóbor Tamást, aki az „Az Újság“-ban ir filozofemita cikkeket valamikor Hiermann Adolfnak hívták?

*

És végül: ki látta azokat a zsidókat, akik a dob-utcai zsinagóga előtt előfizetőket gyűjtöttek a „Népakarat“-nak?

(Valaki, aki társaságban is a mások tyukszemére hág.)

A közönség — rólunk.

Hogy hogyan gondolkodik a közönség lapunkról, missziójáról, — annak dokumentálására álljon itt két levélnek a kivonata. Csak kettő — a sok közül:

I. Igen tisztelt Szerkesztő Úr Engedje meg, hogy Szerény magam, ki csak egy egyszerű dolgozó vagyok, sok szerencsét kívánjak lapjukhoz, amelynek valóban „radikális“, de amellet teljesen józan és egészséges irányzatot sokra becsülöm. Kérem — bárról, amint h sztem, Önök ugy is gondoskodtak. — terjesszék ezt a lapot a munkásság és a „nép“ között, hogy szemük minél előbb felnyíljon és a sokszor hangoztatott „proletár kéz“ csakugyan ökölbe szoruljon... „Ó*“ közéjük csapjon, amint azt saját maguknak megrajzolták és vele sirjukat asták: „Bitangok! Ezt akartátok!“ Sok szerencsét kívánok a kemény küzdelemre! Maradok tisztelettel Noszky Auréllal.

II. Tekintetes Kiadóhivatal! A Népakarat néhány példányát előlvasva, nagyon meztetszett bátor, szókimondó, nyíltságával. Öszinte tisztelettel dr. Óhidi Légmán Leó, a Központi Sajtóvállalat R. T. titkára.

*) „Ók“ alatt a levélíró természetesen nem a félrevezető, szegény munkásságot értette. Mindenki tudja, kicsodák azok az „Ók“. Szerk.

Radikális diák-politikát!

A radikális keresztényszocialista diákság szót kér! Ebben a mindenek sorsdöntő órájában dől el az ő és a jövő generáció sorsa is. Ránézve tehát nem lehet közömbös, hogy a mostani vajudás mit szül. Bele akar szólni sorsának intézésébe! Joga van hozzá!

Elsősorban lehetővé kell tenni, illetőleg módot kell nyújtani arra, hogy a diákság a modern haladás szellemének megfelelőleg a szociális problémákat megismerje és azokat magáévá tegye. Éppen a közelmúlt tapasztalatai azok, amik ezt szükségszerűen és logikusan diktálják. A régi vasikalaposságnak itt nincs semmi helye. Krisztusi szellem kell, hogy áthassa az intelligensebb keresztény ifjúságot, hogy a kevésbbé művelt társadalmi rétegeket is szeretettel, szociális megérzéssel magához ölelje.

Abban a nagy munkában, amit a tanuló ifjúság a saját és nemzete jövőjéért most folytat, nem szabad magára

hagyni és a mindennapi élet apró-cseprő megélhetési küzdelmében magát szétforgácsolni engedni. A mindenkori kormányoknak kell gondoskodni arról, hogy a tanulás lehetőségére minden alkalmat és minden szellemi és anyagi támogatást megadjon. Ezért szükséges, hogy az állam minél több ingyenes internátust létesítsen és lehetővé tegye az ingyenes középiskolai oktatást mindazok részére, akik arra rászorultak és tanulni akarnak.

Azonkívül a radikális keresztényszocialista diákság azt kívánja, hogy a politikai szervezkedés joga legalább a középiskolák két felsőbb osztályára és a szakiskolákra is kiterjesztessék!

Ez az a minimum, amit az ifjúság a keresztény magyar társadalomtól joggal elvárhat, sőt követelhet.

ifj. Urr György.

Mi lesz a köz- alkalmazottakkal?

Négy és félhónapos kommunis-turalom után annyi nyomoruság szakadt a nyakunkba, hogy mindenki jóformán csak a saját zilált helyzetét látja és szentül meg van győződve, hogy épen az ővé a legmizserábilisabb. Mégsem mehetünk el szó nélkül ama méltánytalanság mellett, mely a közalkalmazottak egy tekintélyes részét érte. Ugyanis a kormány egy rendelettel október elsejétől a tisztviselők egész tömegét bocsajtottta el, hogy ne mondjuk: szelnek erszette, mint fölöslegeseket. Ezek a szegény, állás nélküli emberek az utcára lökve tanácstalanul ödöngének, nem tudva mihez kezdeni. Állásuk nincs, foglalkozást nem kapnak, a családjuk éhezik. A tél már zörget az ablakukon és se kenyér se pénz. se posztó. Itt állnak minden támogatás nélkül a társadalom mostoha gyermekei.

Hiszen mi méltányolni tudjuk a kormány reális álláspontját, amikor az állami terheken könnyíteni akar, de ez a rendelkezése véletlenül épen egy olyan társadalmi osztályt sujt érzékenyen, amely nemcsak, hogy rá nem szolgált erre, hanem önzetlen becsületességével és robotoló munkájával példát statuált. Epen ezért a kormánynak módot kellene keresnie arra nézve, hogy ezt a félszegséget megszüntesse, illetve ezeket a legnagyobb nélkülözés elé néző tisztviselőket anyagilag támogassa. Nyuljon keresztény testvérséggel a hönök alá és emelje fel. Adjon nekik legalább egy évi fizetést végkielegetésképen! Mindjárt megmondjuk azt is, hogy honnan vegye ezt a pénzt. A háborus vagyonokból. Ha olyan

ÉRTESÍTÉS! Értesítjük tagjainkat és lapunk előfizetőit, hogy a Magyarországi Radikális Keresztényszocialista Párt vezetőségének módjában lesz minden tagja és a „Népakarat“ előfizetői részére a mai üzleti detail-áraknál 60—50%-al olcsóbban különböző árucikkeket biztosítani. Többek között: kalap, szövet, fehérenemű, box- és chevróbőr és más szükségleti cikkeket. Kilátásunk van arra is, hogy sikerül tagjaink számára cukrot is biztosítani. Azonkívül 30 waggon bükk-tüzelőfára kaptunk kedvező ajánlatot. Aki pártunk ezen rendkívüli szociális kedvezményét igénybevenni óhajtja, jelentkezék hétköznap délután 5 és 7 óra között ideiglenes pártirodánkban: VIII. kerület, Baross-utca 48., földszint 2. alatt.

erélyes kézzel nyult a közalkalmazot-
tak közé, ugyanolyan erélyes kézzel
nyuljon a háborus vagyionok közé is és
ne engedje, hogy ez a háboruban össze-
harcsolt tőke külföldre szökjön! Senki
sem fog könnyet hullatni azokért, akik
csak könnyet sajtoltak é- vért csapolt-
tak az emberi testből, most meg büsz-
kén trónolnak arany gulák tetején.
Egy ilyen intézkedéshez az egész köz-
vélemény tapsolna és kiáltana: brávo,
csak így tovább! (b. j.)

Glosszák a hétről.

„Felszólítom, hogy mondjon le!”

ezt nem valamelyik marcona har-
cos, nem valamilyen zordon ánt-
tánt-tábornok harsogta Friedrich
felé, hanem az Apolló-kabaré jó-
kedvű pacsirtája, vidám Vidor
Ferikéje. Ez a mondás régi csen-
gésű és visszavisz a régi jó ob-
strukciós képviselőházi üléséig.
Ki gondolta volna, hogy olyan
nagy körutat megtesz, amíg Vidor
Ferikéhez ér!

Félreértés elkerülése végett
megjegyezzük: mi tökéletesen
méltányolni tudjuk egy fiatal asz-
szony aggodalmát, akinek a férje
le van tartóztatva. (Bár ijede-
lemre egyáltalán nincsen ok, hisz
„Gábor Andor egyike a legkedé-
lyesebb és legmunkásosabb
kommunista foglyoknak”, amint
a „Déli Express” bájosan tudó-
sit.) Azonban a kórikumnak is
van egy bizonyos határa. „Hát
kell maguknak egy ilyen piti
fogoly?... Az uramat, aki szelid,
mint a bárány (ezt nem vonjuk
kétségsbe!) eresztse ki, mert ha
maga ki nem ereszté, akkor majd
kiereszti az új kormány, ame-
lyik pár nap múlva megalakul”.
(Azóta jó egy pár hét telt el!)
Ezzel aztán minden rendben van.
Most már legalább tudjuk, hogy
ková forduljunk politikai infor-
mációért. Vidor Ferikéhez!

A „Déli Express” pedig poli-
tikával nem foglalkozik. Dehogy
kérem! Az első számában be-
jelentette, hogy olyan piszkos
dologhoz, mint a politika, nem
nyul. Csak éppen megjegyzi:
„Friedrich úgy játszotta meg a
kikísérési jelenetet, mint egy vér-
beli művész. Hej, ha a kormány-
zashoz is így értené!” Hát ez
politika!? „A miniszterelnök el-
fehéredett és torkán akadt a szó.
Pár pillanatra kinos csönd.”
Talán a „Déli Express” „tudó-
sítója” mindezt látta!?... No,
ahogy mi Friedrichet ismerjük,
nem jön olyan könnyen zavarba,
bár a művésznő alkalmat adott
rá azáltal, hogy egy rossz pilla-
natában a miniszterelnökségi pal-
otát összetévesztette az Apolló-
kabaréval, ahol t. i. mint cseléd-
lány imitátort bámulja a köz-
zönség.

Megjött, urak,

a valódi, jó békebeli béke! Éppen
olyan, mint az 1913-beli. Csak
egy kissé drágább csomagolás-
ban. Van már valódi kávé, kávé,
bakbavé, olasz makaroni, svájci
csokoládé, rizs és... a jó Isten
tudná felsorolni, hogy még meny-
nyiféle jó! Ez tagadhatatlanul —
a béke jele. Meg aztán az ember-
rek olyan jól kijönnek a fizeté-
sükből, olyan könnyen, könnye-

dén, olyan hamar, némelyik 3-án
már egészen kijön belőle.
Ez is a béke jele. De nem csal-
hatatlan. Van ennél egy bizto-
sabb tipp! Hol Bécsben, hol Sa-
vanyukuton, hol Pesten csattan
el egy-egy kiadós pofon, ami
rögtön ujságba is kerül. Amíg
milliók véreztek a frontokon, amíg
egyetlen perc szer kioltott em-
beri életet jelentett, addig csak
egy szürke, összefoglaló jelentés
számol be az egészről: csak ki-
kerekített számok Höfer, mind-
nyájunk gondviselő atyja aláírás-
ával.

Nem volna-e most is jó a
napi pofonokról egy összefoglaló
jelentést adni ki, pld.: a Rombach-
utcai fronton: egy oldalborda-
törés, 18 nehéz és 3 könnyű
pofon; a lipótvárosi fronton:
két nyakleves, különben a hely-
zet változatlan.

Csak nem kell tájékoztatlanul
hagyni a közönséget!

„Panem et circenses“!

— kenyeret és cirkuszt a nép-
nek! 2000 év múltán a zsidó-
Románban is ezt kiabálják. A
cirkusz május elsején lejár-
dott, de csak most október 10-én
jut eszükbe kenyeret is kérni.
Hogy ezt nem Kun Béláéktól
kérték a régi, gersisi, tökkáposz-
tás, vörös napokban, amikor
bankó is volt rogyasig! A nyá-
ron meg vigan dudált a portu-
gál. Akkor egyedül gondjuk az
volt: lámpavasra a bursujjal!
A poigár akkor meg sem muk-
kanhatott, ők pedig, a zsidó
munkásvezérek, mit törődtek
a néppel, a proletárral. Nekik akkor
szület volt. Mint aki tudja, hogy
életében most mulat először és
utoljára és éppen ezért jól ki-
akar rugni a hámból, részeg-é-
gig teleszivták magukat a „boldog-
ság” multjából és a májusi, szép
pünkösdi királyság alkalmával
nem gondoltak arra: „herceg,
megjön a tél!... Most a nagy
kajzenjammer után „ijedeznek”,
amikor már csaknem a körmükre
égett a gyertya. (Góbb.)

HIREK.

Kereszt a parlamenten.

Valamikor nagy uraink veszeked-
tek benne; azután I. Klein Korvin
Ottó rövid, de dicsőségteljes uralko-
dása alatt re gteppogtatnyel-
tek el a kapui örökre. A nemzet
megszentelt oltárát bepiszkolták.
Ezt a sok bűnt valamivel expiálni
kell! Örömmel üdvözöljük tehát a
Szociális Misszótársulat határozati
javaslatát, amely kimondja, hogy
ezentúl nem csak a magán, de a
közéletünkben is kereszt-nyeknek
kell lennünk. Fel hát a keresztet a
parlamentre!

A munkások aggkori és rokkant-
biztosítása.

Illetékes helyről arról értesít
nek bennünket, hogy a népegészségügyi
miniszterumban újabb, nagyarányú
és óriási horderejű törvénytervezet-
ten dolgoznak. A munkások évti-
edeke óta való legfontosabb kérdé-
sét — az aggkor és baleset-
biztosítást az állam fog-
ja a kezébe venni. Nemsokára
tehát nyugodt lélekkel fog nézhetni
a magyar munkás is az eddig oly
bizonytalan sötét jövőbe. Nem az

utcasarok, a templomajtó és a
koudustársisnya az, ami feje inte-
get — de egy munkásélet meg-
érdemelt jutalma — a gondtól
mentes nyugalmas pihenés. Csilléry
miniszter hatalba lépésének rövid
ideje alatt megmutatta hogy, szívé-
n viseli a dolgozók sorsát.

Élelmiszer Budapestnek.

Mint illetékes helyről érte-
sítene, a napokban 5000 wag-
gon élelmiszer indul el Jugo-
szlaviából Budapest élelmezésére.
Igy talán lassanként sikerül az
árakat lenyomni, ami miatt Pest
már régóta nemcsak a „legara-
nyosabb”, hanem a „legdrágább”
varosa is a világnak.

A hullákon élősködő hiénák

serege óriási módon szaporodik.
Minden sámu akar halodó tes-
tükön élősködni, rajtuk palotát
szerezni, rólunk három bőrt le-
huzni. Végre az „illetékes körök”
is megmozdultak és központi ár-
drágító bíróságot állítanak fel.

A Friedrich-kormány a rokkant
hősökért

minden emberileg lehető kíván
tenni. Igy egyelőre a főváros terü-
létén és a környéken zsirt, liszt-
és burgonyát fog nekik teljesen
ingyen juttatni. E célból össze-
írják ürgő-és tartósan kereset-
keptelen rokkantak, hadiözvegyeket
és ezek családtagjait. Rendeletet
is adott ki a kormány, hogy az
összes üzemek ideiglenes (hábo-
rus) alkalmazottainak helyébe
rokkantakat kell alkalmazni. Azon-
kívül a legközelebb meginduló
köz munkáknál is sok oly állás
lesz, miket rokkantakkal fognak
betölteni. A Friedrich-kormány
egyik legfőbb gondját a rokkant-
kérdésnek helyes megoldása ké-
pezi. Elve: nem alacsony — de
tisztességes megélhetést
nyújtani a háboru rokkant hősei-
nek.

Szociális érzékű bíró.

Igazság őstենasszonya is
örömet és melegséget érezhetett
szivertájéka körül, a minap —
egyik derék bírónak igazságos
ítélete miatt. Ugyanis egyik
gazdag (zsidó) háziur kiakarta
dobni házfelügyelőjét — mert
annak felesége nem volt hajlandó
a „gőgös keleti nagy urnak”
mosási, háztartási és egyéb mun-
kákat végezni a negyedik pénz
fejében. A bíróság a pocokos
háziurnak felmondá-
sát érvénytelenítette az-
al a határozati indoklással, hogy
„ilyen megállapodás, amely a ház-
felügyelőt ingyenes szolgálatra
kötelezi, a munkaerőnek olyan ki-
zsákmányolását jelent, amely a
bírói székben sohasem részesülhet
védelemben...” A jetes bíróság el-
nöke — amely felálemelkedett
a törvény rideg szakaszain és
szociális érzéke által diktált ité-
letet hozott — dr. Neuhold
Ferenc, bíró volt. Erdemes a
derék bírónak nevét feljegyezni.

Kérelem.

Kérjük a velünk rokonszen-
vező keresztény testvéreinket,
hogy pártirodai célokra alkalmas
és átengedhető helyiségeiket
rendelkezésünkre bocsájtani szí-
veskedjenek.

Lapunk egyik munkatársának

szüksége lenne a Terézvárosi
templom környékén egy két-
szobás lakásra. Azon keresztény

elvbartunk, aki illet átenged-
hetne, vagy ilyenről tudna —
jelentse be szerkesztőségünknek.

Keresztény,

30 éves, jó megjelenésű, kitűnő bizo-
nyítványokkal rendelkező doktr, per-
fekt német, jó francia tudással a fővá-
rosban képzettégenek megfelelő, tit-
kári, vagy bármely szerény meg-
élhetést biztosító állást azonnal
elvállal. Címe a kiadóban.

Lapterjesztők! Munkanélküliek!

200—300 koronát kereshettek
naponként napilapjaink árusítá-
sával. A legelterjedtebb reggeli
és délutáni lapokat fogjátok
terjeszteni. Azonnal jelentkez-
zetek! VIII. Baross-u. 48. sz.
flsz. 2. alatt.

PÁRTHIREK.

Értesítjük párttagjainkat,

hogy a kerületi pártszervezések
munkája a napokban megindul!
Lelkes párttagjaink óhajának
eleget téve, kérjük tehát a szer-
vezés minél intenzivebb megin-
dítását.

Azok a munkástestvéreink,

akik agitativ és propaganda
munkára való vállalkozási kéz-
ségüket bejelentették és azt je-
lenleg is fenntartják, azonnal
jelentkezzenek!

A pártvezetőségi ülés

minden héten a jelzett napon és
időben lesz megtartva. A kijel-
ölt kerületi delegáltak is jelen
legyenek!

Szövetségi szervezkedés:

A „Radikális keresztény-
szocialista munkások
Szövetségé”-nek vezetősége
a jelzett helyen, napon és idő-
ben ülést tart. Pontos megjele-
nést kérünk!

A „Radikális Keresztényszocialista
Diákok Országos Szövetsége”

megalakult és megindítja a ke-
resztény egyetemi ifjuság és a
főiskolai diákság szervezését!
Egyben közöljük, hogy a „Kassai
Keresztény Diákok Szövetsége”
ifj. Urr György elnökük útján
bejelentette csatlakozását és a
Radikális Keresztényszocialista
Párthoz való ragaszkodását.

Szerkesztői üzenetek.

F. J. Szivesen látjuk a szerkesztő-
ségi órák alatt Várju. — Sugár. Jönne
fognak. Türelmet kérjük, míg sorát
ejtjük. — Szerző. Miért burkolózik a
névtelenség homályába? Aki így ír,
mint ön — annak nincsen oka sisak-
rostélyátleereszteni! Többet es h sonló-
katszívesen láruuk Ödv! — Egy temista.
Több tárgyilagosságokat! Baráti ké-
szorításunkat! — Köztársaság. Friedrich
kormány orra. Ön elméltőztatott fele-
teni, hogy mi keresztény lap
vagyunk. Ödv! — Medice. Szavával
kapjuk a hasonló tartalmu levelet.
Jól esnek az ily meleg baráti sorok —
minek tagadjuk. Szeretettel! — Vasas.
Ügyben eljárunk a miniszter urnál.
Csak türelmet kérünk. — Vác. Azt a
választáson fogjuk majd meglátni. Ott
majd elvállik. — J. A. és r. gy. Csak
minél többször. Szivesen látjuk mun-
katársaink között. Szeretettel! — N. N.
Bankhivatalnok. Kérjük, hozza el hoz-
zánk azt a rendkívüli kiadásunkat.
Nagy szükségünk van reá. — V. T.
Nem lehetet, mert munkatársaink fény-
kes igazolvánnyal vannak ellátva.